

Tělocvičná jednota Sokol Liberec I.

Nazdar!

Sokolské souzvuky

č. 1 – leden 2015

Ročník 5.

Pour féliciter 2015

*„Naší cestou není měkká tráva,
Je jí horská stezka s mnoha skalami.
Vede však nahoru, směrem ke slunci!“*

(R. Westheimer)

Každá ta skála představuje lidskou lhostejnost, hloupost, lenost a nedostatek odvahy k pravdě a morální zodpovědnosti člověka. Nikdy nerozhodovala slova, důležité jsou činy, důležitá je svornost, odhodlání, důležitá je vnitřní čistota každého z nás.

Jak řekl Karel Čapek: „*Je tady tolik drobné a užitečné práce...*“ vezměme ji za svou, Přestaňme na sebe strkat „*psí hlavy*“ a táhněme konečně za jeden provaz“!

Všechno dobré, zdraví, pohodu a sílu k dalšímu životu v r. 2014

Přeje Vám i Vaším rodinám a sokolským jednotám

Jarina Žitná

Obsah:

Úvodní slovo

Do roku 2015

Metodika

HPV Rytmus = život

Hry jako součást programu

Neznámá obec

Noční hra

Hra „na sucho“

Soustavný nácvik správného držení těla

Nejenom pohybem živ je sokol

Co nás musí zajímat

Do diskuze

Zvýšení členských příspěvků – pro i proti

Několik postřehů k novoročnímu zamyšlení

Přemýšlejme s Jiřím Hanzelkou – 2. část

Kalendárium

Transsibiřská magistrála

„Pozdvihuji oči své k horám...“

Říp

Zprávy z jednot a žup

Iniciativa župy Barákovy

Liberečtí studenti a „Neviditelné oběti

komunizmu“

Nejlepší přítel člověka – pes

Doškolení cvičitelů župy Ještědské

První společné setkání v roce 2015

Jindra Syrovátková

Závěrečné slovo

Vychovatelům!

Úvodní slovo

Do roku 2015

První dny kalendářního roku bývají doprovázeny dobrými předsevzetími. Otázkou ovšem je, jak dlouho se dokážeme těchto předsevzetí držet, co pro ně udělat – a jak budeme, my sokolové, vzájemně spolupracovat.

Po pravdě řečeno, právě letošní rok nebyl jednoduchý. Právě teď v lednu vychází první číslo pátého ročníku Sokolských souzvuků – je to práce, kterou dělám ráda, která mne baví a ráda bych věřila, že je to práce potřebná. Přivítala jsem s radostí obnovení ústředního časopisu Sokol. Ten je tvořen sice malou, ale profesionální redakcí, což dokazují především tištěná čísla. Graficky se Sokolem Souzvuky nemohou konkurovat, ale přiznám se, že ani konkurovat nechtějí. Jde mi spíš o něco jako metodické listy, které by měly pomáhat cvičitelům i vzdělavatelům v jejich práci. Je to snad prvně v době existence Sokola, kdy nevycházejí pravidelně metodické časopisy Cvičitel, Cvičitelka, a Sokolský vzdělavatel (zatím vyšlo jedno číslo). Časopisy cvičitelů nahrazuje čtvrtletně vydávaná kvalitní monotematická příručka, která by mohla a měla být pro cvičitele přínosem.

Vraťme se však k Souzvukům. Počet lidí, ke kterým se dostanou, neznám a asi nikdy znát nebudu. Odhaduji to tak na 1500 osob, ke kterým se dostanou, otázkou ovšem zůstává, jestli vynaložené námaze odpovídá jejich využívání v jednotách a župách. To je ovšem kamenem úrazu i u jiných sokolských tiskovin. Jsem však přesvědčena o tom, že je nutno pokračovat, pokud to půjde. Nevím, jestli si čtenáři uvědomují, že jednotlivá témata se dost obtížně shánějí. Nejde ani tak o zpracování tématu, jako o nápady a zkušenosti, které by bylo možno zpracovat a šířit. Víc hlav má víc rozumu, nenechávejme si tedy dobré (ale i špatné!) zkušenosti pro sebe!

V novém roce dochází v tematickém rozvržení Souzvuků k určitým změnám. Končí seriál o české hudbě výborně a čtivě připravovaný bývalým žákem naší jednoty Zdeňkem Rakušanem mladším v rámci „Roku české hudby“. Bude nahrazen vyprávěním o „horách zaslíbených“ u nás i za hranicemi. Nenapadl mne lepší název pro tuto připravovanou stat' než biblické „Pozdvihuji oči své k horám“ – snad proto, že se domnívám, že právě hory hrají v životě lidské společnosti větší úlohu, než si mnozí z nás myslí.

Novinkou by měla být diskusní část pod názvem „Co nás musí zajímat“. Ta ovšem závisí od všech čtenářů – tady by se měly objevovat problémy, připomínky k programu, snaha o řešení nesnází - a měla by to být diskuse podnětná, objektivně kritická, vedená slušně a v sokolském duchu. Připomínky, které tyto požadavky nebudou splňovat, odmítám zveřejňovat, což mi ale nebrání zveřejňovat i názory, se kterými nemohu souhlasit, a to bude vždy uvedeno. Hod'me za hlavu svoje ego a jeho důležitost, ten, kdo s námi v takové polemice nesouhlasí, není naším nepřitelem, naopak! Mějme především na paměti prospěch Sokola a zlepšení neveselých poměrů v našem státě. Jsme přece lidé, kteří mají svou lidskou důstojnost a autoritu, ta se však nezískává sama a snadno!

Krátce řečeno, všechno záleží na nás! Tak ať se nám daří!

Jarina Žitná

Metodika

HPV Rytmus = život

pro oddíly R+D, PD

Trocha teorie

Společným prvkem hudby a pohybu je rytmus (vrozené přirozené rytmy – dýchání, tlukot srdce, rytmus chůze, sání)

Hudební výchova nejmenších dětí by se měla opírat o pohyb, smysl pro kolektivní hru, napodobování, představitost a fantazii

Rozvíjíme smysl pro vnímání zvuku i tónu v prostoru - trvání zvuku, druhy, barvy a výšky tónů, tempo a sílu tónu.

Využíváme hry na tělo – tleskání, pleskání, dupání a luskání. Postupně připojujeme hudební hračky a bicí nástroje, nezapomínáme na vlastní zpěv dítěte a používání jednoduchých slov, říkadel, básniček, rozpočítadel a písniček.

Nápady pro cvičební hodiny

Pohyb v různém rytmu

* Pozdravy – cvičitel udává rytmus pohybu dětí / párů R+D / libovolným směrem po tělocvičně. V okamžiku, kdy přestane hrát např. na bubínek, dřívka, apod. se děti zastaví, nejbližší dvojice si podá ruku, pozdraví a představí se: „Dobrý den, já jsem“ Cvičitel opět pokračuje, udává jiný rytmus.

* Hra na tělo – využíváme písničku:

Když máš radost a víš o tom zatleskej /zadupej, zamrkej, zamávej,../

Když máš radost a víš o tom zatleskej /zadupej, zamrkej, zamávej,../

Když máš radost a víš o tom, pověz nám to ještě potom

Když máš radost a víš o tom zatleskej /zadupej, zamrkej, zamávej,../

* Honička se záchranou – cvičitel je čaroděj a všechny začaruje např. na kočky, psi,... Děti před ním utíkají, koho se cvičitel dotkne, ten se zastaví a začne mňoukat, štěkat,Zachránit ho může kdokoliv z dětí pohlazením a tím se zapojí do hry. Zvířátka obměňujeme.

* Na zvířátka – utvoříme dvojice a určíme jim druh zvířete / pejskové, kozičky, kuřata, medvědi, hadi,..), na jednu polovinu tělocvičny se postaví zvířecí děti a proti nim zvířecí maminky. Děti zavřou oči / popř. jim je zavážeme / a podle zvuku zvířete, které maminka vydává / haf,.. mééé,.. / hledají svou maminku. Děti se pohybují s rukama v předpažení. Až se najdou vymění si role.

* **Kapičky** – spojením rukou vytvoříme hada a zamotáváme spirálu těsně ke středu, poté obrát a rozmotáváme. Volíme různá tempa, využíváme říkanku: Dešťové kapičky dostaly nožičky, běhaly po plechu, dělaly neplechu.

* **Gymbaly** – pohupování na míči do rytmu říkanek, písniček. Vytleskávání a pohupování současně. Bubnování do míčů.

* **Koníček** – rodič sedí na zemi a dítě má na klíně čelem k sobě, pohupuje stehny do rytmu říkanky. V poslední části pak položí dítě na záda na své nohy, zvedne dítěti obě nožičky nad hlavu a uchopením dítěte za boky pronese kotoulem vzad. Veškerá váha dítěte je v ruce rodiče. Využíváme říkanky: Sedneme si na koníčka, pojedeme do lesíčka, pojedeme do polí, když spadnem, to nebolí.

* **Houpání** – rodič sedí na zemi dítě má na klíně zády k sobě, dítě pokrčí nožičky, položí bradu na kolena, rodič obejmě dítě a houpe se s ním. Lze využít říkanky: Houpy, houpy, kočka snědla kroupy,..

* **Části těla** – poklepávání nebo poťukávání / např. kinder vajíčkem / na různé části těla a v různých rytmech, volíme i pohyb přes osu těla/ např. poťukání na ramena levou rukou na levé rameno a pak levou rukou na pravé rameno a naopak /

Rozcvičení mluvidel

* **Foukání do peříček**

* **Jazyk** – rozcvičování různými směry, napodobování lízání

* **Rty** – procvičování různých poloh

* **Zvířátka** – cvičitel dětem ukazuje obrázky, maňásky nebo plyšová zvířátka / nebo stačí jen zvířátka jmenovat/, děti musí pojmenovat zvířátko, napodobují jeho pohyb a vydávají zvuky

Bubnování

* **Začínáme** tleskáním do dlaní, pleskáním např. na stehna, na míč.

* **Volíme i různé pomůcky a hudební nástroje** – dřívka, dutinky, kartony, lžice, švihadlo, míče, pet lahve, naplněné kinder vajíčko, krabičky.

Písnička na závěr

Okolo Třeboně

Utvoříme dva soustředné kruhy, vnitřní kruh stojí na místě a drží se za ruce.

Okolo Třeboně, okolo Třeboně - vnitřní kruh stojí na místě a pohupuje se do rytmu spojenýma rukama.

pasou se tam koně, pasou se tam koně – vnější kruh cválá okolo

Cvičitel zavolá: **koně do Třeboně!** Vnitřní kruh zvedne ruce a vnější kruh vběhne vzniklými bránami dovnitř. -

V Třeboni na koni, vezem se jak páni, vezem se jak páni - Koně cválají uvnitř velkého kruhu

Cvičitel zavolá: koně ven z Třeboně! Vnitřní kruh zvedne ruce a vnější kruh vyběhne vzniklými bránami ven.

Čerpáno z republikového srazu R+D a PD v Praze 2013 a z vlastní praxe.

Ivana Lorencová, březen 2014

Hry jako součást programu

Ze zkušenosti je známo, že si rády hrají děti i dospělí. Autor následujících dvou her bratr Němec mi odpustí, když jeho text mírně zaktualizuji, tak, aby se dal použít obecně v různých místech.

Neznámá obec

Hra je určena pro mladší i starší žáky v rámci cvičební jednotky v přírodě, pro vyplnění volného programu na výletě v neznámém místě atd. a klade si za úkol naučit se orientaci v neznámém prostředí.

Tuto hru jsme hráli v Praze v okolí TD v rámci účasti na sportovním přeboru ČOS.

Pomůcky:

Zvětšený výsek turistické mapy s ulicemi vymezeným prostorem, kde se budeme pohybovat ve formátu A5. Názvy všech ulic a náměstí jsou na mapce vymazány a nahrazeny číslem.

Startovní karta a prostor pro zápisy závodníka, psací potřeby

Stopky, startovní listina

Popis:

Jde o soutěž jednotlivců, start je intervalový – po jedné minutě. Úkolem závodníka je určit názvy všech ulic a náměstí ve stanoveném prostoru tak, že k číslu ulice přiřadí zjištěný název. S vyplněnou kartou se vrací do cíle. Hodnotí se čas, nesprávná odpověď je hodnocena časovou přírážkou (k výslednému času se za každou špatnou odpověď přičítá jedna minuta) – vítězí závodník s nejnižším dosaženým časem.

Poznámka:

Hra má možnost dalších variant, na př.

- 1 hraje se večer
 - 2 na slepé mapě se namísto čísel ulic označí číslo nějaké pamětihodnosti (pamětní desky, památníku), významné budovy, nebo i jen obyčejného jízdního řádu – zastávky tramvaje nebo autobusu, zajímavého obchodu a pod. K číslu bodu na mapce je na startovní kartě přiřazen určitý úkol, na př. . zapiš, opiš, zjisti! atd.
- hru je možno organizovat také jako soutěž hlídek, případně družstev

Připomínka:

Nezapomeňte před startem závodníky upozornit, že se budou pohybovat samostatně v ulicích s provozem – pozor na bezpečnost.

Zdůraznit také slušné vystupování ve vztahu k lidem na ulicích.

Noční hra

Soutěž družstev (jako výsledek činnosti jednotlivce)

Popis:

Do známého terénu v blízkosti tělocvičny – hřiště, nebo na plochu parku umístíme plastové kelímky s hořící svíčkou. Do každého kelímku vložíme různou část textu zprávy napsané na bílém papíře. (formát A6).

Hraje se večer, kdy osvětlené kelímky navozují nevšední tajemnou atmosféru.

Cvičitel oznámí, že v terénu je umístěn konkrétní počet zpráv (10, 15, 20)

Úkolem družstva je co nejkratším čase složit jednotlivé části textu do smysluplné zprávy.

Herní systém:

- 10 z místa startu vybíhá vždy jeden člen družstva do „svítícího“ prostoru, jeho úkolem je zapamatovat si alespoň jeden text v libovolném kelímku, vrátit se co nejrychleji zpět do místa startu
- 11 tento text napíše na připravenou výsledkovou listinu
- 12 další člen družstva vybíhá od startu a plní stejný úkol
- 13 hra končí okamžikem, kdy „na stole“ je celý ohlášený počet zpráv a z nich správně složena celá zpráva

Poznámka:

- 20 je možné, že i po odběhnutí všech členů družstva nebude k dispozici ohlášený počet zpráv. Pak se musí pokračovat dalšími starty v původním pořadí – až do vítězného konce !

Vyhlášení výsledků:

- 21 vítězné družstvo
- 22 nejrychlejší běžec
- 23 nejužitečnější člen družstva (kdo si zapamatuje nejvíce textu z jednoho startu)

Obměna – rychlá varianta

- 26 celé družstvo vybíhá najednou a v cíli každý zapíše nalezený text
- 27 složení zprávy je stejné jako u předcházející varianty

Metodická poznámka

Tato hra může být vyhlášena jako večerní cvičební hodina (jednotka v přírodě).

Zprávu může tvořit konkrétní informace k další herní činnosti, na př. na výletech, táborech atd. nebo text nějakého přísloví, citátu a pod.

Zajímavé je použití této hry v zimním prostředí na zasněženém svahu za horskou chatou, kdy kelímky jsou uhrazeny důlky vyhloubenými ve sněhu.

Další varianty jsou závislé na fantazii každého cvičitele, na časových možnostech, zarámování do jiných programových souvislostí atd.

Jiří Němec, člen komise PP ČOS

Hra „na sucho“

Klidná hra pro období nepěkného počasí, kdy nás to neláká ven. Hrajeme v uzavřené místnosti – šatně, klubovně, ve stanech a pod.

Pomůcky:

Volný list papíru, propisovačka nebo tužka

Časomíra, legitimace pro každého účastníka, nebo hlídku, stopky

Popis:

Předem je nutno nalinkovat papír a očíslovat jednotlivé řádky - předejdete tak dohadování, u kterého čísla je zapsána příslušná odpověď na otázku. Ty jsou napsané předem na tabuli nebo velkém papíře, ale tak, aby je nebylo vidět. Hra začíná odkrytím zadaných otázek. Úkolem je odpovědět co nejrychleji na každou jednotlivou otázku a odpověď zapsat do příslušného řádku. Jakmile je hráč (nebo hlídka) hotov, odevzdá podepsaný papír vedoucímu, který na něj napíše čas.

Rozhodující je čas, ke kterému se za každou nesplněnou nebo špatně zodpovězenou otázku přičítá trestná minuta.

Příklady otázek:

- 1) Do které řeky se vlévá Vltava?
- 2) Ve kterém roce se konal poslední Všesokolský slet v Praze?
- 3) Ve kterém pohoří leží nejvyšší hora naší republiky Sněžka?
- 4) Kolik kusů tvoří „tucet“ ? atd.

Při přípravě otázek je nutno dobře zvážit možnosti věkové kategorie, pro kterou je připravujete. Důležitá je také jasné formulování otázek, tak aby odpovědi byly jednoznačné! Kromě toho je nutno se rozhodnout, budou – li otázky připravené z různých oborů nebo omezeny na určitý obor (hudba, zeměpis, dějiny Sokola, sport atd.)

Součástí vyhodnocení musí být i zopakování správných odpovědí, případně jejich vysvětlení!

Možná, že se budete divit, co všechno naše děti ovládají, ale také to, co nevědí – a to je někdy docela šokující!

Jarina Žitná, komise PP ČOS

Soustavný nácvik správného držení těla

Úkolem cvičebních hodin sokolské mládeže je především získávání základních pohybových schopností a dovedností, snaha o soustavné zlepšování pohybové úrovně cvičenců, zvyšování jejich kondice – a to vše s přihlédnutím ke zdravotním aspektům zařazovaného cvičení.

V období mladšího a především staršího žakovského věku dochází k pohybovým akceleracím, kdy dítě vyrůstá příliš rychle a růst potřebného svalového aparátu zaostává. Nejde tu o žádnou nemoc, ale o funkční poruchu v hybném systému, která způsobuje vadné držení těla, svalovou nerovnováhu – ale má předpoklady k dobré nápravě. Fundovaně vedená péče o pohybový rozvoj působí preventivně proti vadnému držení těla a svalové dysbalanci.

Poslední dobou se pro rozšíření znalostí cvičitelů o péči o pohybový rozvoj z hlediska zdravotního mnoho udělalo a většina našich cvičitelů byla dostatečně poučena. I tak jsem však byla svědkem zařazení cviků, které se v použité formě už dávno provádí jinak. Po soukromém upozornění cvičitelky mi bylo klidně řečeno, že se to tak dělá „odjakživa“ a nikomu to neublížilo – hlavně vzhledem k tomu, že se toto cvičení neaplikuje příliš často a že se tedy nedá nic zkazit. S tohoto hlediska měla sice cvičitelka dost pravdy, ale nechápu, proč bychom se měli vracet k zastaralým a dávno překonaným metodám – známe – li lepší.

Je nutno si uvědomit, že právě v žákovském věku vznikají a upravují se základní pohybové stereotypy, které by měly zajistit prevenci vadného držení těla a vyvarovat se tak pozdějších obtíží.

Chyby, které se vyskytují nejčastěji:

- 1 -při cvičení břišních svalů se stále ještě vyskytují nevhodné postupy, které nevyřazují dostatečně mohutný sval bedrokyčlostehenní, ale spíše ho posilují
- 2 - pěstuje se posilování silnějších svalů a prohlubuje se tak svalová nerovnováha
- 3 nevyužívá se změn svalového napětí při dýchání
- 4 často se přizpůsobuje pohyb dýchání, ne naopak
- 5 často není pohyb účelně zvládnutý, je příliš rychlý, takže neumožňuje efektivně protažení ani posílení svalu
- 6 nedodrží se zásada volby cviků přiměřeně typu svalu, nezaměstnávají se účelně postupně všechny svalové skupiny, nevěnuje se důsledná péče procvičování páteře ve všech segmentech

Uvědomme si, že postoj a držení těla jsou výsledkem stavu hybného aparátu jako celku, vadné držení těla se upravuje optimalizací svalových funkcí, působením na celý pohybový aparát, ne na jeho lokální nedostatky.

Podle písemné práce cvičitelky L. Kubálkové zaslané sestrou Tocháčkovou ze Sokola Brno.

Nejenom pohybem živ je sokol Co nás musí zajímat!

Začíná nový kalendářní rok - další rok práce „na národa roli dědičné“, tedy v Sokole. Ten minulý rok byl poznamenán velkým množstvím práce v našich tělocvičnách a na hřištích, snahou mnoha poctivých cvičitelů, ale také ukázal spoustu nesvornosti v sokolských řadách a pokusy o řešení problémů cestou, kterou nelze nazvat sokolskou. Sokol byl vždy demokratickou organizací s demokratickým způsobem řízení. Znamená to, že i když ne vždy souhlasíme se vším, co se kolem nás děje, musíme respektovat rozhodnutí většiny. To nám ovšem dává právo, ale i povinnost, projevit svůj názor včas – tedy před konečným přijetím nějakého rozhodnutí – a tento názor hájit. V žádném případě by to však nemělo znamenat, že ten, kdo hájí odlišný názor, je můj nepřítel a je nutno ho jakýmkoliv způsobem umlčet.

V dnešní době máme jedinou, možná obtížnou možnost, chceme-li jako organizace figurovat v dnešní společnosti. Znamená to, že máme a musíme hledat to, co nás spojuje a na tom budovat akceschopnou organizaci, která pevně stojí na svých ideových zásadách, ale je otevřena modernímu způsobu života a vytváří společenství rovných, společenství skutečných bratrů a sester.

Často se pohybuji v různých jednotách a župách po vlastech českých a moravských. Mám tam možnost vyslechnout mnoho názorů, stížností, nápadů a názorů. To je v pořádku, ale ani zdaleka to nestačí. Potřebujeme otevřenou diskusi, ve které může každý z nás projevit svůj názor, hájit ho a přispět tak ke krystalizaci celkové dobré bratrské atmosféry v Sokole.

V nové rubrice Sokolských souzvuků, kterou jsem - pro nedostatek lepšího nápadu - nazvala „Co nás musí zajímat“ bych ráda zveřejňovala právě nové nápady, názory a kritiky. Každý z nás může projevit svůj názor, ale pozor! Vyhrazuji si právo nezveřejňovat dopisy nenávistné, urážlivé, psané s touhou ublížit. Ty podle mne nepatří do slušné společnosti, kterou chceme být - stejně jako jsme jí byli v minulosti.

A tak pro začátek dvě stati, které přišly na adresu Sokolských souzvuků v nedávných týdnech.

Do diskuze

Vážení,

dovolím si přidat do diskuze jen několik myšlenek k organizačnímu řádu, Sazce a penězům.

Organizační řád

Před měsícem byly komunální volby a uvědomil jsem si, co je jednou z velmi důležitých podmínek fungování demokracie. Je to definování institucí a pravidel. Kdo co dělá, co smí, co nesmí, jak se to kontroluje, jaké jsou tresty. Je naivní se domnívat, že volbou vybereme ty nejlepší možné politiky a zástupce, nevybereme. Najdeme jen ty, kteří to ve stranickém aparátu nejlépe umí a to může být dost vzdálené od ideálního původního požadavku. Pokud tedy zvolíme naprostého idiota do nějaké funkce (od obecního zastupitelství až k 118 00), tak - díky dobře definovaným pravidlům - nemusí napáchat mnoho škod.

A stejně je to ohledně našich sokolských stanov, řádů atd., dobrá pravidla nás budou posouvat vpřed, nebudeme ztrácet čas bádáním a nebo napravováním škod.

Přišlo mi několik mailů ohledně nového organizačního řádu, stanov, někdy plamenných, jindy poklidných. Skvělé, diskuze necht' je, ale nechce plané řeči, že je něco špatně, kdo za to může. Pokud by měla mít diskuze reálný výsledek, necht' je držen a ve věcném tónu: nynější text, návrh nového textu, vysvětlení. tedy: „Článek XY nyní zní takto:..... Navrhuji, aby zněl takto:.....Důvodem jest:.....“. Nejsem legislativec, neumím si domyslet konkrétní dopady, ale rád si počtu a budu pečlivě naslouchat argumentům.

Sazka a peníze

Před měsícem jsem byl účasten na rozpočtové komisi ČOS, kde jsem si uvědomil, že od pádu sazky řadu let jen škrtáme a škrtáme a že vlastně již není co škrtat. po vypadnutí příjmů ze Sazky jsme plně závislí na státu - ten dodává plných 74 % z celkového rozpočtu ČOS ve výši cca 109 mil. Kč. Věřím tomu, že předseda rozpočtové komise se s rozpočtem nadále pere, ale rád bych, abychom si něco uvědomili:

Jsme v průšvihů.

Jsme v průšvihů a neřešíme ho. Máme nedostatek prostředků jak na ústředí, tak v jednotách. A je mi divné, že naši předchůdci uměli postavit sokolovny, držet je v provozu a my, bohatá společnost a ve srovnání s nimi i bohatí členové, neumíme sokolovny opravovat, modernizovat a občas ani udržet provoz. Kde je tedy problém?

To, že jsme přišli o Sazku, je naše chyba, přestože se zdá, že proti 63 % akcií ČSTV jsme neměli šanci. Měli, stačilo by, aby náš zástupce se stavěl proti hale proti blbinám, co vymýšlel Hušák. Byl by vystaven šikaně od estébáka, ale silná osobnost ba to vydržela a kdo ví, jak by vše dopadlo, historie nezná „kdyby“. Naše župa před mnoha lety nenominovala p. Bernarda do Výboru ČOS, ale ten si rychle našel řešení a kandidoval v jiné jednotě, za jinou župu, byl zvolen starostou ČOS. Můžeme si za to sami, zvolili jsme si ho. Že dával přednost své peněženke, nikoli prosperitě Sokola? Zvolili jsme si ho. Ale rád bych se nyní podíval do očí těch, co jej tenkrát podpořili a nominovali. To Vám nebylo divné, že nedostal nominaci ve vlastní jednotě a vlastní župě?

Rozdělování loterijního výnosů.

Po pádu Sazky máme problémy, ale ještě větší mají sportovní svazy, ČSTV a další. Problému se chytlo několik zkušených bafuňářů a dopadlo to, jak dopadlo. Myslím, že si s námi zametli podlahu. Ale upřímně – kdo byste našel odvahu, zručnost jednat s tak protřelými osobami jako je Pelta, Jansta i Kejval? A to nevíme, kdo všechno byl na pozadí. Vygooglujte si, prosím, jejich životopisy, to jsou hráči, kteří umí kličky, fauly, hru za zády a umí přenést hru i mimo hřiště, kde není hra vidět. V létě jsem slíbil sestře starostce, že jí dodám nějaké myšlenky, které by mohla na dalším jednání položit, ovšem prokrastinace způsobila, že jsem slib ještě nesplnil. Splním! Ale nečekejme zázrak, že když něco řekneme, tak tito šibři zajásají, posypou si hlavu popelem a vše se napraví. Nenapraví, jakákoliv změna bude trvat roky.

Poznámka k Mělníku

Nechápu úplně legislativní problémy kolem Mělníka, hlavně však nechápu, jak někdo, kdo byl roky ve vrcholových orgánech, najednou otočí. Místní mi říkají, že je to uražená osobnost, že jej nenominovali do funkcí jak na župě, tak výš. Aha, to známe, jako tenkrát Bernard, jen jiné, ale opět destruktivní řešení.

Každý máme své priority, své životy, charakter. Někdo klade sebe výš než Sokol, má Sokol jen jako platformu pro své ego, peněženku, kariéru, či cokoliv jiného. Někdo je ochoten pro Sokol hodně udělat, vytrpět, vykrváčet, altruisticky se zničit, jen aby Sokol žil. Sokol, to však není starosta či nějaký bafuňář, stanovy, jednací řád, peníze – Sokol je myšlenka a pro řadu z nás i životný styl.

Je na každém z nás, jak se bude chovat!

Praha, 25. XI. 2014

Aleš Muller, starosta Sokola Libeň a hospodář župy Jana Podlipného

Zvýšení členských příspěvků, pro a proti.

Zvýšení jakéhokoliv poplatku je nejen důvod k naštvání, ale také k zamyšlení. Proč? Jaký je důvod platit za stejnou službu více? Kdo za to může a jaké to bude mít důsledky?

Slyšel jsem hrůzné zdůvodnění. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (někteří odborníci spojení těchto problematik do jednoho úřadu říkají, že to je spřažení krávy a koně k jedné voji) nařídilo, že nejnižší příspěvky jedince musí být nejméně 500 Kč, jinak bude proporcionálně snižovat dotace resp. příspěvky z jednotlivých podpůrných programů. Je to prý také údajně metoda boje proti tzv. černým duším, neboť se údajně vyplatí spolkům platit příspěvky, aby měly větší členskou základnu.

Především nevěřím tomuto zdůvodňování, neboť toto by si v normálním politickém systému nikdy nemohl stát dovolit. Ústava by se červenala. To, že se vrcholní činovníci, funkcionáři vymlouvají na stát a jeho úředníky je běžné, neboť se málo ví, že mnohá rozhodnutí ministerstev jsou nejen s jejich vědomím a mnohdy jsou i výsledkem přání vedoucích organizací a spolků, které si neví s vlastní vnitřní, zejména ekonomickou, politikou rady. Malá členská základna totiž není primárně problémem ministerstva, natož podvody v její evidenci.

To, že výše spolkového členského příspěvku ovlivní rozdělování peněz ze státního rozpočtu je politováníhodné. Centrální rozdělovací mechanismy jsou nespravedlivé a vždy budou. Samotné dotace z veřejných zdrojů jsou morem politického systému, jsou živnou půdou korupce. Je to vlastně jen násilné vyrovnávání nedokonalostí ekonomického systému přinášející často více zla nežli užitku. Spolky, tělocvičné jednoty by totiž měly žít v takovém systému, aby byla podporována jejich svébytnost a regionální příslušnost. Kdo ví z Prahy, jak je občanům přínosný ten či onen spolek ve Znojmě?

Ty, kteří přijdou platit, nezajímá jaké je složení jednotlivých částek např. členský příspěvek, oddílový příspěvek, příspěvek na obnovu sokolovny apod., ale především výše celkové částky. Zda na to mají či ne! Samozřejmě pokud někdo neuváženě vypustí informaci, o tom že se platí např. ve všestrannosti Sokola za rok 300 Kč, je to zavádějící, neboť je to jen jedna položka z celku. Ovšem někde to může být dokonce i pravda a je to celková cena. A to je malér.

Mnozí si zvykli, a i v dnešní době jsou v tom podporováni, že jedno cvičení nemá cenu ani jednoho piva. Socialismus jako hrom. Sportovní zájezdy skupin po světě jsou prezentovány jako státní zájem a na vlastní, dříve výdělečné, akce spolků mají přispívat ostatní občané. Důvod se vždy najde, jak hrábnout do státní kasy, ale potom se nedivme, když se mechanismus státu chová takřka protiústavně.

Zásadním našim současným problémem je, jak vyprodukovat a udržet co nejvíce peněz v samotných tělocvičných jednotách. Ne v oddílech, ne v župách, natož v ústředí. Rozpočet jednoty je klíčem k bytí. Doba kdy si ústředí ČOS nechávalo z jedné známky jednu korunu, se nyní nemůže vrátit. Výnos Tyršova domu s jeho hotelem, hostelem, parkovištěm spotřebují zaměstnanci resp. nyní již vedoucí činovníci, nehledě k tomu, že tyto historické budovy potřebují další údržbu a opravy jako sůl.

Poznatky z mnohých tělocvičných jednot ukazují, že se ani nechtějí ekonomikou zabývat, rozpočet některých je postaven více než z poloviny na vnějších příjmech, závislých na rozhodování jiných orgánů na jejich vůli či libovůli. Následkem toho mnoho tělocvičných jednot se zbavuje nemovitého majetku, jak může a již nelze

přehlédnout zájem vnějších i vnitřních spekulantů o tento lehce dostupný majetek. Pokud v jednotě si nespočítají, kolik stojí jedna hodina cvičení či tréningu, nezáží, zda mohou ten či onen oddíl financovat, nepropočítají, jaké množství lidí potřebují, aby se cvičení zaplatilo, není šance činnost jednoty dlouhodobě udržet. Peníze z ministerstva to neovlivní, jen to jejich rozpad urychlí.

Na výboru ČOS ovšem je, aby rozhodl jaký podíl z ceny známky – ze zvýšeného spolkového příspěvku si ponechá ústředí, co župa a co zůstane v jednotě. Vzhledem ke složení výboru, kde je mnoho zaměstnanců ústředí a odměňovaných tajemníků žup, bude rozhodování na hraně. Málo kdo rozhodne proti svému zájmu. Vždy se bude tvrdit, že se většina prostředků vrátí jednotám. Ovšem vždy s nějakou podmínkou a někdo o tom bude rozhodovat. Tím potvrdí svojí existenci a prosadí svojí vůli.

Zvýšení členského příspěvku je především politický akt, který lze především vykládat i jako pomoc jednotám, aby se již rozhodly nastolit reálné ceny za služby, které poskytují. Je to také metoda jak aktualizovat členskou základnu ovšem s nebezpečím, že tzv. přispívající členové, kteří nemohou vykonávat činnost v oddílech, odejdou. Zvýší se počet osob, které si jen zaplatí za tělovýchovnou službu, bez toho, aby byli členy Sokola. Také i některé jednoty budou zvažovat, zda nebude pro jejich členy výhodnější nebýt v ČOS a být samostatným sportovním klubem. Budou se čím dál více ptát, je pro nás výhodné být v ČOS? Na co ty lidi v Tyršově domě, na župě, potřebujeme?

Na druhé straně, v jednotách mohou direktivně zvýšený členský příspěvek kompenzovat snížením oddílového a tak zachovat stávající stav. To za předpokladu, že jednotě ze známky - členského příspěvku zbude více. Ovšem objem peněz se nezvýší a stěhování peněz do Prahy a zpět ztratí smysl.

Ze všeho špatného se dá dobré vytěžit. Především poučení. Pokud od někoho dostávám milodary, zaplatím to částí své svobody. Dále, je nezbytné u členstva a zejména u činovníků, vštípit povědomí o reálné ceně cvičení resp. sportování a tím i pozvednout jeho vážnost a vlastně duchovní hodnotu. Ale tu cenu musím znát! Nemá nyní význam foukat proti větru, ale v té souvislosti můžeme pohnout některými finančními i organizačními stereotypy v jednotách, i vůči župě a ústředí.

Luboš Novotný

Několik postřehů k novoročnímu zamyšlení

Soucítění

To je tvůj problém. Tato slova mohou někdy vyznít necitlivě, když je používá blízká osoba jako odpověď na vyslovené starosti druhého. Kultura soužití spočívá ve snaze o soucítění a pomoci.

Upřímnost nesmí být netaktností

Tloušťku dcery na fotografii mladé matky komentovala její kolegyně slovy: To je otřesné. Pokud by se člověk svou upřímností ostatních dotýkal, nemá tento přístup s kladnou vlastností nic společného.

Opravdu jsou zkušenosti starých lidí na nic?

Filosof Václav Bělohradský prohlašuje, že se vše tak rychle mění, že zkušenosti starých lidí bývají na obtíž.

Srdečnost

Lidé po ní touží, ale ne všichni ji dovedou projevit. Slova vyjadřující sympatie jsou provázena ostychem. Úsměv je však vždy přijímán dobře. Přesto je naše společnost málo usměvavá. Nežádá se ani, aby úsměv byl profesionální součástí některých povolání.

Vytvářejme si dobré podněty

Cest je jistě mnoho. Moje maminka například odmítala vyprávění o lidských selháních a říkala: Chci slyšet jen hezké věci.

Výsměch a ironizování ostatních

Ironizování je velmi neoblíbené u postižených. Shazování partnera je ta největší chyba, kterou se manželé někdy ve společnosti dopouštějí. Častěji bohužel ženy.

Kdo chce něco dokázat, nesmí se prý na nic ohlížet

Film o Rimbaudovi a Verlainovi Úplné zatmění říká své ano tomu, že genius musí být bezohledný. Tolerance k této myšlence má bohužel často zelenou.

Změna orientace

Většina mužů si za svého potomka přeje chlapce. Když ale vyroste, často si s ním nerozumějí a do obliby se dostává dcera. V lidském životě je celá řada změn v orientaci.

Rozdíl mezi hněvem a šílenstvím je jen v době trvání

To hlásá Cato, římský státník a zakladatel klasické prózy. Proč se otravování života bližnímu považuje za jeden z hlavních hříchů, i když jde jen o takové maličkosti jako je náladovost, prchlivost, sekýrování. Ovládnout hněv je třeba hned v zárodku tím, že člověk mluví tiše a řekne sám sobě: Jaká báječná příležitost předvést své sebeovládání.

Dobro a štědrost nejsou jen revanš

Dobro i štědrost si žádají iniciativu. Často jsou lidé vůči druhým štědrí jen na oplátku. Tím tyto krásné lidské vlastnosti ztrácejí svou morální hodnotu.

Nic nového pod sluncem

Herodotos, otec dějepisu v 5. století př. n. l., prohlašuje ve svých spisech: Lidé, kteří poškozují stát, podporují se navzájem.

Marcela Hutarová

„Snahou negativních sil je ničit, rozvracet, zasévat nepokoj, neshody a zlo všeho druhu. A právě síla lásky je silou, která jim v jejich činnosti brání“.

(autor neznámý)

Přemýšlejme s Jiřím Hanzelkou – 2. část

Je leden a pokračujeme v přemýšlení s Jiřím Hanzelkou.

Říkáte, jak tolerance na světě ubývá, ale přece jen jsem si vzpomněl na dva případy opačné. Oba jsou globální. Za prvé. Od nepřátelství mezi náboženstvími dospívá se nakonec k eukumenismu. Pozdě, ale přece.

Rostoucí snášenlivost mezi jednotlivými církvemi je bezesporu zdrojem naděje. Z účelovosti může přejít do polohy základního myšlení, pocitů a potřeby tolerance. Všemocná církev ve středověké Evropě rozhodně tolerancí netrpěla. Byla nesnášenlivá, krutá a sebejistá. Ale přišel dvacátý věk se všemi jevy, které oslabovaly vliv církve na život národů. Církev přestala být absolutní autoritou, stala se jen jednou ze souběžných autorit, její význam leckde podstatně klesl. Myslím, že pocit ohrožení dovedl církev k hledání východiska. Ekumenismus je nepochybně semínko naděje pro velkou část světa. A navíc je to pokus o návrat církví k původním pramenům, ze kterých vzešly.

A druhý případ přibývání tolerance vidím v postoji veřejnosti k homosexuálům.

Přiznám se, že jsem se otázkou homosexuálů příliš nezabýval. Když jsem chodíval do Sokola, do prostředí, které se vyznačovalo všestrannou normalitou, nikdy se tam tahle otázka nepřetřásala. Život se tam odbyval na úplně jiné rovině.

Jestli přibývá tolerance v otázce homosexuality nebo jiných skupinových neobvyklostí, je to důkaz, že lidé jsou schopni zbavit se předsudků a naučit se žít s lidmi, kteří jsou jiní. Jiní barvou pleti, zvyky, zájmy i myšlením. Přesto se domnívám, že tolerování homosexuálů nemá podstatný vliv na zlepšení vztahů mezi lidmi a mezi národy. Je to cosi jako rezervace, cosi vyčleněného z normálního světa, normálního života. Neumím si představit, že by i plně tolerované hnutí homosexuálních lidí nějak podstatně ovlivnilo celkové světové dění.

Ale vy jste začal otázku tím, že všeobecně na světě ubývá tolerance. S tím hluboce nesouhlasím. Právě největší nebezpečí dnešního vývoje vidím v tom, že přibývá tolerance tam, kde překračuje hranice únosnosti pro lidské pokolení. My jsme dnes tolerantnější k vrahům, jsme tolerantnější k úchylným lidem, kteří vraždí. Snažíme se pochopit islámské fundamentalisty. Vždycky, když slyšíme o jejich hrozných činech, omlouváme je jejich fanatismem, jejich fundamentalismem. Ale to je právě ta odrůda tolerance, která nás vede do pekel.

Ted' si asi nerozumíme. Chtěl jsem jen říci, že celková změna veřejnosti k homosexuálům (a pozorují ji v našem mírném pásu během posledních deseti patnácti let) přece jen učí toleranci.

Zkusím být srozumitelnější. Jistě bychom našli různá odvětví lidského konání a myšlení, kde lidé projevují vůli k toleranci. Mně nejde jen o toleranci samu, jde mi o to, abychom hledali hranici mezi tolerancí, která lidem slouží, která otvírá naději na život s menší mírou násilí, která bude bránit tomu, abychom si zvykali, že je běžné zabíjet lidi po tisících a desetitisících. Tohle je to nejpodstatnější. Lidé, kteří mají vnitřní potřebu tolerance, se snaží pochopit a tolerovat i ty nejnebezpečnější jevy ve společnosti v globálním smyslu. A v tom právě vidím nebezpečí. Nejde o to, aby rostla tolerance bez výběru, ale abychom uvažovali, kde smíme být tolerantní, kde musíme být tolerantní a kde tolerance musí skončit. Jde přece o základní obranu života na zemi. Ta by měla být rozhodujícím kritériem.

Po vraždě černošského studenta, motivované snad rasově, sešla se v Praze na Žižkově spontánní demonstrace proti rasismu. Bylo tam několik tisíc lidí. Měl jsem dojem, že hranice tolerance je přece jen citlivě vnímána.

S tím naprosto souhlasím. To je jeden ze vzácných případů, kdy lidé sami našli jasnou hranici tolerance. Ona se jim vlastně vnutila. Vraždě súdánského studenta sdělovací prostředky konečně věnovaly náležitou pozornost. To je správné. Bojím se ale okoralosti. Kdyby to byl pátý nebo desátý případ, už by demonstraci na náměstí nevyvolal. Lidé by si zvykli. Na spontánním žižkovském shromáždění nikdo nevyslovil noc konkrétního, co proti rasismu dělat. Ti, kteří přišli protestovat proti rasisticky motivované vraždě, přišli o své vůli a málokdo z nich uvažoval o tom, co dělat dnes a co zítra, aby se lidé vzájemně nevybijeli pro barvu pleti. Chtěli jen dát najevo, že odmítají rasismus. Bylo to odhodlané, ale neartikulované, a byla v tom naděje.

Mluvíme-li o toleranci nesmíme zapomenout na vztahy v rodině. Ještě za první publiky se leckde rodičům vykalo. To už se nevrátí. Nejmladší generace si dnes dovoluují víc doma, ve škole. Vztahy se tedy „liberalizovaly“? Nestalo se tu něco nenapravitelného? Tady jste trefil hřebík na hlavičku. Vývoj je tu protichůdný. V generaci mých prarodičů a praprarodičů ti starší byli nespornou, uznávanou, absolutní autoritou pro ty mladší. Ti měli povinnost přijímat autoritu starších a nepochybovat o ní. Dnes jsme v nebezpečí obráceného poměru: děti jsou něčím nedotknutelným, nechci říci autoritou. Znáám a vy jistě znáte taky případy, kdy teenageři vyhlásují velice autoritativně svůj názor na různé věci a předpokládají, že ho rodiče přijmou. Ty děti nepřipouštějí diskusi s rodiči. Tady ne jedné straně přehnanou měrou vzrostla tolerance rodičů k dětem a vytrácí se tolerance dětí k rodičům, pokud lze mluvit u dětí o toleranci. Pochybuji, že kdokoliv z mladých uvažuje v téhle kategorii. Jejich vztah je vždy přímočařejší, praktický, nejde do abstraktních a teoretických poloh. Ale skutečnost je, že s tolerancí v rodině se děje něco, s čím si nevíme rady. To není jenom u nás, to je civilizační problém. Všude, kde pokročila civilizace, kde se setkáváme s rozvinutou společností, se objevuje tento prvek.

Vzpomínám si na příhodu, kterou jsem nedávno zažil v pražské tramvaji. Pět chlapců tak mezi čtrnácti a šestnácti lety sedělo na místech invalidů. Přistoupily dvě staré paní o francouzských holích, naprosto zřetelně invalidní. Kdosi požádal ty chlapce, aby pro ně uvolnili místo. Nebudu reprodukovat odpověď. Byla hulvátská, prisprostlá, zupácky řízná.

Skončilo to tím, že ty dvě ženy na příští stanici vystoupily. A jeden z těch kluků na ně přes zavřené okno jako na rozloučenou zařval. Netroufám si to opakovat. To byl pro mě šokující příklad, kam až vede liberalizace vztahů mezi generacemi dětí a rodičů. Ale to už se dostáváme od vlastní tolerance o kousek dál.

Nevěnujeme vždy pozornost důvodům, pro které by si děti měly vážit rodičů. V rámci takřkajíc demokratických vztahů v rodině se před dětmi netají různé úvahy praktického významu: chování v hospodářské sféře, vztahy v zaměstnání. Způsob, jakým hovoří rodiče před dětmi o těchto věcech, někdy otevírá, myslím bránu k této krajní neúctě. Protože ti rodiče jsou pro děti příkladem pokřiveného jednání. Nepoctivého, nečistého jednání. Taky netolerance k těm ostatním mimo rodinu. A když tohle dítě začne vnímat a chápat, je to pro ně velice tvrdý náraz. Rodiče ztrácejí tvář. Nemyslím si, že to je jediný důvod, ale velice podstatně přispívá k vývoji vztahů mezi generacemi, který mi nahání strach.

Tyhle problémy u nevyvinutých, primitivních národů neexistují. Nějakou dobu jsme žili mezi lovci lebek. Tak krásné vztahy vzájemného respektu rodičů k dětem a dětí k rodičům jako i ekvádorských lovců lebek jsme zažili málokde.

Jenže tam se čas zastavil, minulost splývá s přítomností, přítomnost s budoucností. Zkušenosti jsou přenosné, použitelné.

Kéž byste měl pravdu! Ale dověděli jsme se z věrohodných zdrojů, že i v horských džunglích jihovýchodního Ekvádoru se za poslední půlstoletí čas rozběhl zběsilou rychlostí. A zdá se,

že zkušenosti, tradice a pravidla mezilidských vztahů jsou tam přenosné jen jedním směrem. Naše dvacáté století vpadlo do života Šuárů a nadělalo z nich trosečníky v rozbouraných vodách našeho věku. Nesporná autorita otců už není tak nesporná. Šuárové prožívají svůj nečekaný a tvrdý pád z bezpečí a jistot kmenových tradic platných od nepanští do virů a bouřlivých změn na konci 20. století. Šuárové, jak jsme je poznali, už neexistují. Odněl je čas.

Řekl jste, že „brutalizace vztahů je proces dlouhodobý a většinou povlovný, nenápadný“. Hledáme příčiny. Patří mezi ně i tanky a samopaly z umělé hmoty?

Společnost a prostředí vyvíjí tolik různých vlivů na každého z nás...A navíc: stejný vliv působí podle vnitřního ustrojení na každého z nás jinak. Jednoho povzbudí, druhého srazí. Je to tak komplexní a tak subjektivní v každém jednotlivém případě, že je strašně těžké najít společného jmenovatele. Nikdy to nebude jeden prvek. Dávat dětem pod stromeček hračky – samopaly, to je nesporně jeden z nebezpečných popudů. Ale není to samo o sobě rozhodující. Řekl bych, že je vůbec obtížné najít jakýkoli jeden rozhodující prvek, který vede k otrlosti nad smrtí člověka.

Pokračování příště.

Kalendárium

- 1. ledna 1831 - v Praze byla založena Matice česká k povznesení jazyka a vydávání knih
- 1861 - Julius Grégr vydal první číslo Národních listů –otiskl polit. program formulovaný F. L.Riegrem
- 1. ledna - Světový den míru – vyhlášen papežem Pavlem VI. v r. 1968
- 1993 - Den obnovy samostatného českého státu (rozdělení Československa)
- 2. ledna 1791 - v Praze otevřena první veřejná nemocnice na Karlově náměstí
- 5. ledna 1691 - zemřel Pavel Švanda ze Semčic – režisér, dramaturg, novinář
- 1921 - zemřel prof. Arnošt (Ernest) Denis –Francouz, spolupráce s naším odbojem, podporoval rozbití Rakousko - Uherska
- 6. ledna 1761 - narodil se Kašpar Maria ze Šternberka –přírodovědec, spoluzakladatel Národního muzea
- 1971 - v Praze ustaven Institut klinické a experimentální medicíny IKEM
- 8. ledna 1931 - v Brně se narodil zpěvák Milan Chladil
- 1941 - zemřel Robert Baden – Powell zakladatel skautingu
- 9. ledna 1991 - Národní shromáždění schválilo Listinu základních práv a svobod
- 10. ledna 1821 - v Dolnom Kubíně se narodil Janko Vlastimil Matuška – autor slovenské národní hymny
- 1911 - první letecká fotografie (oblast San Diega v USA)
- 11. ledna 1991 - v USA zemřela legendární sokolská náčelnice Marie Provazníková
- 12. ledna 1861 - zemřel Václav Hanka – lit. historik, básník, buditel a padělatel tzv. „Rukopisů“
- 1991 - zemřel Eduard Ingriš – skladatel textař, divadelník. Od r. 1947 žil v exilu
- 13. ledna 1961 - zemřel František Drtikol – fotograf, malíř a grafik
- 15. ledna 1791 - ve Vídni se narodil Franz Grillparzer, jeden z největších dramatiků 19. století
- 1921 - založena Československá obec legionářská

- 1971 - v Egyptě otevřena Asuánská vysoká přehrada (Násirovo moře)
16. ledna 1891 - v Paříži zemřel jeden z největších skladatelů 19. století – Leo Delibes
 1931 - narodil se Vladimír Škutina – spisovatel a publicista, literatura faktu
 1969 - upálil se Jan Palach|
17. ledna 1931 - byl sehrán první hokejový zápas na zimním stadionu na Štvanici v Praze
 1991 - začala válka v Perském zálivu – operace Pouštní bouře
20. ledna 1211 - narodila se svatá Anežka Česká – dcera Přemysla Otakara I. , abatyše
 1292 - narodila se poslední Přemyslovna Eliška, matka Karla IV.
 1961 - do úřadu prezidenta USA nastoupil John F. Kennedy
21. ledna 1941 - narodil se tenorista a dirigent světového jména Plácido Domingo
22. ledna 1561 - v Londýně se narodil anglický filosof – materialista Francis Bacon
 1901 - v Anglii zemřela královna Viktorie – konec tzv. viktoriánské éry
 1941 - ve Stádleci u Tábora zemřel geniální elektrotechnik, vynálezce František Křižík (oblouková lampa, el. dráha z Letné do Stromovky)
 1941 - italská posádka kapitulovala u Tobruku
 1951 - v Bratislavě se narodil náš nejúspěšnější krasobruslař Ondrej Nepela
23. ledna 1861 - v Heřmanově Městci se narodil Jiří Stanislav Guth - Jarkovský - pedagog, organizátor sportovního hnutí – Olympijský výbor
23. ledna 1891 - narodil se velký český herec František Smolík
24. ledna 41 - byl zavražděn římský císař Caligula
25. ledna 1871 - narodil se básník a spisovatel Jiří Karásek ze Lvovic – představitel české dekadence
 1951 - narodil se Boris Rosner – herec
26. ledna 1951 - narodila se světová rekordmanka Jarmila Kratochvílová. V roce 1983 byla vyhlášena nejlepší sportovkyní světa
 1951 - narodil se herec Jiří Lábus
 1952 - byla zahájena malá privatizace
27. ledna Den památky obětí holocaustu a předcházení zločinů proti lidskosti. V ten den roku 1945 byla osvobozena Osvětim
29. ledna 1901 zemřel spisovatel, dramatický básník a dramatik Julius Zeyer, Spolu s Vrchlickým a Sládkem patřil do generace „lumírovců“

„Zákon života je takový: Nikdy nezůstáváte stát na místě – buď se posouváte dopředu, nebo se skutálíte zpátky!“

„Záleží na významu cíle. Na síle přání. Na tom, shoduje-li se přání s tím světlým nebo tmavým. Čím je cíl podstatnější a světlejší, tím více světlých sil bude zapojeno na jeho dosažení!“

(Autor neznámý)

„Úkolem života, jeho určením je radost. Měj radost z nebe, ze slunce a hvězd, zelených luk a stromů, ze zvířat a lidí. A dávej si pozor, aby tuto radost nic nezničilo!“

(L. N. Tolstoj)

Transsibiřská magistrála

100 let od vzniku České družiny na Rusi

Nápis s následujícím českým textem je možno nalézt tisíce kilometrů na východ od české kotliny, na břehu Tichého oceánu, v ruském městě Vladivostok, na tamním Mořském hřbitově. Patří do příběhu Čechů za „velké války“.

*Zde ležíme my
- Čechoslováci –
padlí v boji za práva a svobodu
věčná stráž cti a slávy svého národa*

Historická retrospektiva

Češi podobně jako Slováci žili v habsburské monarchii oproti Němcům a Maďarům v nerovnoprávném postavení. Neměli tudíž valný zájem bojovat v 1. světové válce za zájmy monarchie. Přesto rakouské vojenské úřady povolaly do války zhruba 1,4 milionů Čechů a na 140 tisíc českých vojáků v ní ztratilo život. Proti nesmyslnému rakousko – uherskému militarismu vystoupili jako první Češi a Slováci žijící v zahraničí. V Rusku a Francii se hlásili hned v prvních dnech války do vojenských dobrovolnických jednotek, aby mohli se zbraní v ruce bojovat proti habsburskému mocnářství a Německu. Své odhodlání vyjádřili symbolicky slavnostní přísahou v Kyjevě 11. října 1914 dobrovolníci České družiny a o den později v jihofrancouzském Bayonne dobrovolníci Roty Nazdar. 6. července 1915 veřejně deklaroval ideu boje za vytvoření samostatného československého státu při přednášce v Ženevě profesor T. G. Masaryk. Spolu s Edvardem Benešem a Milanem Rastislavem Štefánikem vytvořili v exilu politické vedení protihabsburského odboje.

Dobrovolníci České družiny působili v rámci ruské armády a pod ruským velením. Byli nasazováni v malých oddílech do předních linií ruské armády jako vyzvědači a průzkumníci s cílem rozvracet bojeschopnost rakousko – uherských bojových jednotek. Převlečení do rakouských uniforem nebo v civilních šatech pronikali přes bojovou linii a přiváděli odtud zajatce v množství převyšujícím často počet vojáků průzkumného oddílu. Při organizaci průzkumu získávali první bojové zkušenosti budoucí českoslovenští generálové Jan Syrový, Otakar Husák, Karel Kutlvašr, Stanislav Čeček, Antonín Číla a Matěj Němec. Vyzvědná činnost měla ovšem i své oběti. Prvními průzkumníky, kteří našli smrt jakožto revoluční českoslovenští vojáci za osvobození vlasti, byli dobrovolníci České družiny Josef Vasický a Antonín Řehák, kteří 19. listopadu 1914 padli v bojích s nepřítelem u obce Szcepanów, na sever od železnice Krakov – Tarnov. Jiní dva dobrovolníci České družiny – Josef Muller a Antonín Grmela – zadrženi v přífrontovém pásmu u Krakova kvůli vyzvědačství ve prospěch Ruska, byli dne 12. prosince 1914 veřejně popraveni oběšením na náměstí v městečku Wadowice, shodou okolností pár kroků od domu, v němž se o šest let později narodil polský katolický duchovní Karol Wojtyła, známý od roku 1978 jako papež Jan Pavel II. Po pádu ruského carismu navštívil v květnu 1917 Rusko T. G. Masaryk a prosadil zásadní přeměnu původně malé České družiny v masovou československou revoluční armádu, budovanou na principech Sokola s dobrovolnou kázní, vlastenectvím, bojovou

soudržností, odvahou, ctí a bratrským jednáním. Po rozsáhlém náboru v zajateckých táborech se podařilo v Rusku postavit šedesátitisícové československé vojsko. Menší podobně organizované dobrovolnické formace vznikly ve Francii a Itálii. Do historie vešly jako československé legie. Významným vojenským počinem legií bylo vítězství 3500 vojáků nevalně vyzbrojených pluků československé brigády nad trojnásobnou přesilou rakouských vojsk v bitvě u haličského města Zborov (2. července 1917). Význam Zborova je v tom, že po třech stoletích, poprvé od Bílé hory (1620), vystoupilo české vojsko proti rakousko – uherskému mocnářství. Vysoce oceňováno bylo vítězství Čechoslováků nad silnějšími německými jednotkami u Bachmače na Ukrajině (březen 1918) i porážka ruských bolševiků u Penzy (květen 1918). Vojenské úspěchy československých legií budily respekt a přiměly v létě 1918 vedoucí státníky Francie, Velké Britanie a USA k souhlasu s Masarykovým projektem československé samostatnosti.

Po bolševické revoluci a brest – litevském míru se rozpadla ruská fronta. Masaryk na to reagoval v únoru 1918 prohlášením ruských legií za část autonomní československé armády ve Francii. Za cenu souhlasu s výrazným odzbrojením československých legií byla s vládou sovětů vyjednána dohoda o podmínkách přesunu čs. vojska do Francie přes Vladivostok. Projekt ztroskotal na nedůvěře mezi legionáři a místními sověty bolševiků. Na Transsibiřské magistrále bylo napadeno několik vlaků přepravujících prakticky neozbrojené Čechoslováky. Za stálých bojů, mnohdy o hladu a sibiřské zimě, ustupovali legionáři až do Vladivostoku. Mezitím v Evropě na podzim 1918 porážkou Německa a Rakousko – Uherska skončila válka a vzniklo samostatné Československo. Teprve o dva roky později, na podzim 1920 přepravou poslední skupiny legionářů z Vladivostoku, skončila jejich anabaze.

Na řadu potyček s bolševickými oddíly na magistrále vzpomínal Karel Novák. U stanice Ančinsk (poblíž Krasnojarska) se bolševikům podařilo 17. ledna 1920 rozebrat koleje. Dvanáct vozů bylo shozeno z náspu, shořely tři vagony, oprava tratí trvala tři dny. Jindy byli naopak úspěšní legionáři. Pochlubil se, jak: „Často vyrušili nepřítele ze spánku a překvapili je, že i nazi se vydávali na útěk. Potřeboval jen někdo vykřiknout „Čechoslováci“ a už byli v prachu a my měli od nich dlouho pokoj!“ Václav Virt z Chodovic po letech vzpomínal, kterak bolševici přepadli 25.května 1918 legionářský vlak u stanice Marjanovka poblíž Omsku. Legionáři byli téměř beze zbraní, bránili se především kamením. Přesto po srážce napočítali mezi mrtvými na dvě stě rudoarmějců a „pouhých“ osmnáct Čechoslováků. S určitou nadsázkou lze říci, že na trase Transsibiřské magistrály – co stanice, to mrtvý či zraněný legionář. Některé prameny uvádějí, že českoslovenští legionáři zanechali na Rusi 3652 mrtvých 739 nezvěstných. (Jinde se uvádí 4112 padlých a zemřelých.

Dnešek na magistrále

Co dnes na magistrále připomíná československé legionáře? V Čeljabinsku byl v roce 2011 odhalen nový legionářský pomník v prostoru před nádražím, v Jekatěrinburgu v roce 2007 na Michajlovském hřbitově symbolický památník věnovaný legionářům, kteří padli nebo byli zajati v tamní gubernii. V Irkutsku pamětní desky na několika budovách připomínají působení spisovatele Jaroslava Haška, legionáře, jenž později přešel k bolševikům. Na břehu řeky Angary je ukotven stejnojmenný ledovec s expozicí věnovanou bitkám mezi legionáři a bolševiky na strategicky exponovaném úseku magistrály v oblasti kolem Bajkalu a nedávno odhalený pomník „vrchního vládce a diktátora vši Rusi“ admirála Alexandra Vasiljeviče Kolčaka významného protibolševického politika, jenž však mnohé československé legionáře – své potencionální spojence – odpuzoval krvavými diktátorskými praktikami. Ve

Vladivostoku najdeme připomínku legionářů takřka na každém kroku. Na Ruském ostrově chránícím město ohromným pevnostním systémem se dochovala řada vojenských objektů, užívaných kdysi československou armádou (kasárna, nemocnice a jiné). V sousedství kasáren nedávno obnovili objekty Svatoserafimovského mužského kláštera, v němž probíhaly sňatky legionářů s ruskými dívkami, jímž svatební obřad otvíral možnost opustit Rusko (zhruba 2000 ruských žen se takto dostalo do Československa). Na tzv. Mořském hřbitově byl v letech 1918 – 1919 zřízen podle návrhu sochaře Jana Stránského československý válečný hřbitov, jenž přečkal všechny peripetie ruské historie dvacátého století. V areálu je pohřbeno 171 legionářů a vévodí mu 7,5 m vysoký šestiboký jehlan zakončený sokolem s rozepjatými křídly. Na schodišti podstavce stojí opřen o římsu borec se skloněným mečem a střeží nápis, který byl uveden na začátku tohoto článku.

Uzavřel se příběh jedné zlomové kapitoly naší novodobé historie. Popsal ji prostě a stručně člověk nejpovolanější – T. G. Masaryk:

„Dobrovolnická jednotka Česká družina vznikla ze Sokolů a bez Sokolů by nebylo České družiny, bez České družiny by nebylo československých legií a bez československého vojska by nebylo československé samostatnosti!“

Článek Paeddr. Jaroslava Moravce byl převzat z dvojčísla 25 – 26 časopisu Národní osvobození.

„Pozdvihuji oči své k horám...“

Je psáno v Janově evangeliu, žalm 121.

Hory měly vždy značný význam v životě člověka – ať už to byly pouhé nízké a často zalesněné kopce nebo nebetyčné vrcholy pokryté ledem a sněhem. Představovaly výzvu, ovlivňovaly cítění a myšlení lidí, tvořily charakter jednotlivých oblastí na Zemi – a, když už nic jiného, byly a jsou prostě krásné.

Některé z nich vždy přitahovaly člověka svou výjimečnou polohou, nápadností v krajině, svou výškou – není proto divu, že k dílu přírody se připojovaly pověsti i pohádky, historická fakta týkající se osídlení a života lidí v jejich bezprostředním okolí, že vyzývaly člověka k boji a dodávaly mu sebedůvěru. Nemám ráda, když se o zdařilém výstupu na některou z hor píše „byla pokořena“! Hory nelze pokořit, stojí tu od nepaměti, jsou symbolem věčnosti a stálosti, věčného pořádku, který by měl člověk brát na vědomí jako autoritu a vzhlížet k nim s úctou.

Na stránkách Souzvuků se budeme v letošním roce setkávat s těmi „našimi“ památnými horami a vrcholy i s těmi, které leží daleko za hranicemi státu, ale o kterých víme a marně se s nimi toužíme osobně seznámit.

Jak začít?

„Viděl jsem hory plné ledu, však zpívat o nich nedovedu – když ale vidím na obzoru uprostřed kraje nízkou horu....“

Už je to jasné? Jdeme *na Říp!*

Je skutečně vidět z dálky – oblý kopeček zdvihající se uprostřed Dolnooharské tabule, nedaleko Roudnice, má 460 m nadmořské výšky, 300 m nad hladinou nedalekého Labe a asi 200 m nad úrovní okolní poměrně rovné, zelené a zemědělsky velmi důležité a úrodné krajiny.

Říp je, stejně jako celé České středohoří, třetihorního původu. Třetihory byly velmi bouřlivým geologickým obdobím a Říp je pozůstatkem mohutné sopky, obnažený sopouch třetihorního vulkánu, tvořený nefelinickými horninami s velkým obsahem magnetovce, který způsobuje určitou fyzikální anomálii – laicky řečeno, střelka kompasu se zde nechová slušně, odchyluje se od normálu, stejně tak zde mají časté poruchy i vysílačky a mobilní telefony.

Říp byl původně bezlesý, dnes ho pokrývají z větší části bukové porosty – vyskytuje se tu buk, habr, borovice, jasan a lípa a výrazně teplomilná květena.

Pro nedostatek vody se nikdy příliš nehodil ke stálému osídlení, ale bylo zde objeveno žároviště, jako doklad důležitého kultovního místa.

V českém národě je Říp kultovním místem stále – to proto, že lidové pověsti ho označují za údajné místo, kde se na své pouti na západ usadil mytický praotec Čech se svými houfy. Podle něj také celá tato oblast měla dostat jméno „Čechy“, latinsky „Boemus“. Podle pověsti prý Čech vystoupil na temeno hory, rozhlédl se a prohlásil známou větu „o krajině oplývající mlékem a strdím“, která poskytne lidem nový domov, což se také stalo (i když, bohužel, nedošel až k moři, což mu dnes mnozí vytýkají).

My dnes ovšem dobře víme, že dávno před Slovany byla krajina osídlena Kelty, také jméno Říp, je keltského původu a znamená něco jako „žebro“ nebo spíš „hora“.

Vzhledem k pověsti o příchodu praotce Čecha, který popisovali i zobrazovali čeští kronikáři jako Kosmas, Dalimil o Václav Hájek z Libočan a umělci jako Jirásek, Vančura, Mánes, Aleš, Švabinský a další, se z Řípu stalo místo, kam byly pořádány v 19. století a později národní poutě – tím spíš že, už v r. 1126 máme zmínky o románské rotundě, kterou zde postavil český kníže Soběslav I. Rotunda, samozřejmě, od té doby prošla mnoha rekonstrukcemi, byla k ní přistavena věž a po původním zasvěcení sv. Vojtěchu, je dnes zasvěcena sv. Jiří.

Snad první velké vlastenecké shromáždění zde pořádali r. 1848 pražští studenti za vydatné podpory lidí z okolních osad. Asi největší slávou, kterou kdy Říp zažil, byl památný den 10. května 1868, kdy byl z boků hory vyjmut kamenný blok a odvezen do Prahy do základů Národního divadla. Shromáždění se zde konala na konci první světové války, na začátku okupace i na oslavu vítězné druhé světové války a začátek dlouho očekávané a draze vykoupené svobody. V roce 1962 byla tato oblast vyhlášena národním parkem.

Asi největší „pout’ na Říp“ v poslední době se konala v době studeného, mokrého a přece nadšeného Sletu pod Řípem v červnu 2013. Nadšeným cvičencům tenkrát nestačilo mokrout na stadionu, nelekali se výrazné změny počasí a tak, jak jim jejich povinnosti na stadionu dovolovaly, stoupali s potěšením na temeno tolikrát v historii opěvované hory.

Závěrem asi malý pravdivý vtípek. Dítěti, které se ptalo, proč vůbec na Říp lezli, když není nic vidět, (což je pravda, protože ho cloní stromy a tak je nutno podívat se na vyhlídky na okrajích temene), prý odpověděl mladý táta: „Na Říp se nechodí, aby bylo něco vidět, ale proto, že je to Říp!“

Jarina Žitná

Zprávy z jednot a žup

Iniciativa župy Barákovy

Již několikrát jsem se měla příležitost zúčastnit se srazu nejen cvičitelů a cvičitelek, ale i cvičenců, který župa Baráková už tradičně pořádá poslední víkend v listopadu v sokolovně v Českém Brodě.

Jako vždy měla celá akce vysokou úroveň nejen metodickou – odbornou, ale i společenskou – tady se totiž nescházejí náhodní cvičitelé a cvičitelky, ale skutečná sokolská rodina. Sraz se konal v sobotu a neděli 29. a 30. listopadu a protože se slavilo i výročí pořádající jednoty Sokola Český Brod, byla součástí programu také malá večerní akademie a společné posezení.

Kromě jiného byla do sobotního programu zařazena skladba pro příští světovou gymnestrádu a v neděli se konal nácvik skladby „Koncert“ pro Sokolské Brno. Cvičenci, kterým nešlo o nácvik měli možnost věnovat se jiným aktivitám.

Srazu se zúčastnili nejen cvičenci pořádající župy a žup okolních, přijeli i poměrně z daleka – a rozcházeli jsme se skutečně neradi.

Akce tohoto typu jsou nepopiratelným přínosem pro členy ČOS – je tu příležitost k diskusím a předávání zkušeností z praxe, ale také umožňuje upevňování osobních vztahů v sokolském hnutí – a to je to, co potřebujeme, máme – li být skutečně akceschopnou organizací ve smyslu sokolských idejí i tradice.

Je nutno poděkovat jednak hostitelské jednotě, která se jako obvykle zhostila svých povinností na výbornou, ale také organizátorům – sestřím Brandové, tajemnici župy, Pankráčové – župní vedoucí žen a především pracovníkům pořádající jednoty, župní náčelnici sestře Lídě Rakové a členu vzdělavatelského odboru bratru Firbasovi.

Liberečtí studenti a „Neviditelné oběti komunizmu“

Již několik let sleduji práci studentů libereckého gymnasia F. X. Šaldy – je to systematické zkoumání nedávné historie, o které by možná někteří z nás nejraději nevěděli. Ať už však chceme, nebo ne – právě tato historie značně ovlivňuje naši dnešní existenci a ovlivňuje názor dnešních mladých lidí na současnost i na vytváření budoucnosti moderního státu.

V dnešní době, kdy se podstatně více uplatňuje idea (je to idea?) peněz a kariéry, je neuvěřitelné, že se právě ti mladí, kteří nemají žádné zkušenosti z nedávné minulosti, zabývají tak ožehavým námětem.

Projekt „Neviditelné oběti komunizmu“ běží již několik let. Studenti se měli možnost seznámit se skutečnými aktéry této neslavné a těžké doby – několikrát navštívili Kanadu a Austrálii a své zkušenosti a znalosti získané od konkrétních lidí shromažďují a zveřejňují – jsou si totiž vědomi, že je to právě dnes potřeba.

A tak ve čtvrtek 11. prosince se konala v prostorách magistrátu Liberec vernisáž výstavy „Sokol Sydney“. Nevím, několik si je naše veřejnost vědoma toho, že to byli právě sokolové, kteří vadili každému totalitnímu režimu a kterých se každý totalitní režim právem obával.

V každém případě je studentská výstava dokladem skutečného a pravdivého zkoumání nelehké situace lidí věrných masarykovským ideám demokracie a humanismu – tím spíš je nutno práci těchto mladých studentů ocenit!

Jako bývalá náčelnice Světového svazu sokolstva jsem s touto tematikou dobře obeznámena a většinu lidí, se kterými se studenti v Kanadě i Austrálii setkali, osobně znám, oceňuji práci studentů gymnasia F. X. Šaldy - a jménem Sokola jim děkuji.

Výstava je pořádána pod záštitou místopředsedy senátu PČR –
MUDr. Přemysla Sobotky,

Autor výstavy – studenti gymnasia F. X. Šaldy v Liberci

Jarina Žitná

náčelnice Sokola Liberec I. a sokolské župy Ještědské

Nejlepší přítel člověka – pes!!

Dovoluji si s jistým zpožděním obrátit Vaši pozornost na již, nejen nám Sokolům, dobře známý pejskařský tým z Maxiček, který nejenže úspěšně zorganizoval 6. ročník závodního poháru Hill's Cupu, ale, jak začíná být potěšujícím pravidlem, i dobyt mnoha vavřínů, o čemž se můžete dočíst na str. 62-63 6. čísla Psích sportů 2014.

Z četných úspěchů Sokola Maxičky mám radost nejen jako pejskař-závislák (na rozdíl od sester a bratří jsem však canisturista pěšák-dálkoplaz), ale zejména pro propagaci dobrého jména Sokola, kdy chvályhodná činnost TJ Sokol Maxičky prokazatelně dokládá, že jsme moderním společenstvím s opravdu širokým sportovně-společenským záběrem!

K dosaženým úspěchům pochopitelně sestřám a bratřím z Maxiček upřímně gratuluji!

René Kazda, člen TJ Sokol Písek a hraničářští Chodští psi Wuk a Eliáš Bryvilsáři,
všichni řádní členové odboru KČT Sokol Mníšek pod Brdy.

Doškolení cvičitelů župy Ještědské

Konalo se v tradičním předvánočním období, v neděli 7. prosince v sokolovně v Turnově. V programu bylo zařazeno rozcvičení, kondiční gymnastika, kruhový trénink, zdravotní cvičení a pasivní cvičení (cvičení s dopomocí), cvičení na nářadí, speciální cvičení pro R+D a PD, vánoční improvizace, informace ze župy a ČOS, byla projednána i účast cvičenců na Sokolském Brnu, případně v Plzni.

Části programu byly společné pro všechny cvičitele, některé výběrové.

Cvičení pro R+D a PD vedla sestra Dana Uzlová, autorka sletových prostných pro kategorii PD – představila všem přítomným program předvedeným na mezinárodním semináři cvičitelů nejmladších dětí v TD v Praze. Mezi dalšími lektory se objevila známá jména cvičitelů naší župy – Šárka Jursová, Milena Erbenová, Tereza Linhartová, Jarina Žitná, Vít Prokop a Martin Klejch.

Doškolení bylo zakončeno improvizací na známou a milovanou hudbu našich koled a společným přípitkem s přáním všeho dobrého všem přítomným o jejich rodinám doma, členům sokolských jednot – a vlastně všem lidem dobré vůle.

Jarina Žitná

První společné setkání v novém roce 2015.

Bude se konat bezprostředně po Novém roce. Cvičitelky a cvičenky skladby „Koncert“ se sejdou už v sobotu 3. ledna v sokolovně v Kostelci n. Orł., v neděli se koná župní sraz cvičitelek žen v Hradci Králové. Vedením jednotlivých lekcí byly pověřeny cvičitelky Uzlová, Toncarová, Syrovátková, Žitná a Hrdinová.

Sraz v Hradci bude nejen prvním srazem žen v roce 2015, ale příležitostí ke společné oslavě. ***Sestra Jindra Syrovátková***

se totiž začátkem ledna dožívá v plné svěžesti neuvěřitelných devadesáti let! Celý svůj život věnovala práci v tělocvičně – jako kantorka – tělocvikářka a jako cvičitelka ženských složek v Sokole. Stála u obnovení sokolské činnosti v Hradci Králové i župě Orlické, jejíž byla dlouholetou náčelnicí. Kromě toho byla a stále je aktivní členkou cvičitelského sboru žen, v současnosti sboru seniorek ČOS. Mezi sokolskými cvičitelkami po celé republice je známá svým elánem i svou profesionální zdatností. Její neutuchající elán a odvaha, s kterou překonává překážky všeho druhu, v poslední době i zdravotní, je příkladem pro nás všechny. Celý život rozdávala – dovednosti a znalosti, radost i porozumění, s humorem řešila i obtížné situace. Není proto divu, že je člověkem všeobecně oblíbeným a ctěným.

Milá Jindro - myslím, že cvičitelky žen i seniorek (stejně jako bezpočet Tvých žáků ve škole) si mohou pokládat za čest, že Tě mají mezi sebou! Máme Tě rády a věříme, že tu denní nekonečnou sokolskou robotu budeš vykonávat s námi ještě dlouho – ve zdraví, dobré náladě a pohodě.

Takže: štěstí, zdraví, dlouhá léta – a všechno, co si sama přeješ a po čem toužíš!

Jarina Žitná

„Pouze život, který žijeme pro ostatní, stojí za to!“

(Albert Einstein)

Závěrečné slovo

Vychovatelům!

Kantorům a cvičitelům

„Každý kantor – tedy i cvičitel – na sebe bere závazek nejenom své žáky něčemu naučit, ale taky je vychovávat, nenápadně jim do života naočkovat základní principy etiky a taky základy toho, co biologického jedince povyšuje na člověka a čeho souhrn předurčuje jeho charakter: občanskou odpovědnost, pevnou páteř, poctivost v práci, toleranci k druhým a tak dál – a v neposlední řadě smysl pro humor, který člověku pomáhá překonávat maléry a životní trable!“

„Je-li člověk nespokojen se svým životem, má pouze dvě možnosti. Musí buď zlepšit podmínky, v nichž žije – a to se tak nahonem málokdy podaří, nebo vylepšit stav své mysli. To druhé jde skoro vždy, chce to jen sebezapření a silnou vůli.“

„Ať vychovatel prospěch z dosaženého výsledku posuzuje nikoli svědectvím žákovy paměti, ale svědectvím jeho života.“

„Smyslem vzdělání by nemělo být vědět, ale jednat, dokázat vždy a ve všem zaujmout stanovisko!“

Moudrá slova Zdeňka Pluhaře, Michele de Montaigne a Karla Čapka si dobře přečtěte, ukazují totiž všem pedagogům, mezi které rozhodně patří i naši cvičitelé, cestu, po které je nutno jít ! Výchova těla i ducha našich cvičenců byla vždy základním sokolským požadavkem – na to nelze zapomenout! Je nutno pokračovat a nebát se posměchu a třeba i odsudků dnešní doby!

Rok 2015 by měl být rokem zlepšených osobních vztahů v Sokole, společných radostných setkání v Brně a Plzni i na světové gymnastradě – takže: Hodně zdaru!

Jarina Žitná

